MISSA FUNERAL – AGUSTÍ MAURA I PICAÑOL
Parròquia de Sant Domènec - Vic // 14-2-2015

Ac 13,46-49 // Lc 10,1-9

Les lectures que acabem de proclamar són les pròpies de la festa d'avui, 14 de febrer, en què l'Església recorda i s'encomana a la intercessió de sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, patrons d'Europa. I, en aquest mateix dia, tots nosaltres, preguem i encomanem al Senyor el nostre germà, Mn. Agustí Maura i Picañol, que ens va deixar el proppassat dia 10 de febrer. Em plau de veure com la providència ens porta avui, que encomanem el nostre germà que ens ha deixat per a anar a la casa del Pare, a posar la nostra mirada en tot Europa i en particular en els pobles eslaus, dels quals sant Ciril i sant Metodi foren els primers evangelitzadors. El nostre germà Mn. Maura va dedicar-se de tot cor i una gran part de la seva vida sacerdotal als romanesos catòlics de ritu bizantí a Alemanya, els quals en el temps de la guerra freda, que dividia Europa en dos blocs, havien de viure exiliats en altres països d'Europa.

La mirada del pastor de l'Església no es pot tancar mai en la seva petita pàtria; sempre ha de mirar més enllà, ben atent a la crida del Senyor: *Hi ha molt a segar i pocs segadors*. Ens recorda el segon concili Vaticà: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació "fins als extrems de la terra" (Ac 1,8), perquè qualsevol ministeri sacerdotal participa de la mateixa amplitud universal de la missió encomanada per Crist als Apòstols... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies» (PO, 10). Mn. Agustí Maura, ja des de la seva època de formació de jove estudiant en el nostre Seminari diocesà de Vic, sentia en el cor com el Senyor el preparava per a la missió amb els germans catòlics d'altres ritus i altres cultures i llengües. I el Senyor li va donar el dons per a preparar-s'hi convenientment. El bisbe diocesà, el Dr. Masnou, va saber acollir també la crida que ell sentia en el seu cor, i durant vint-i-set anys es va donar a la Missió Romanesa a Alemanya.

La seva missió ens honora a nosaltres, Església de Vic. En aquells moments de gran abundància de vocacions sacerdotals entre nosaltres, la nostra Església no va ser de cap manera esquifida en la seva generositat. La *missio ad gentes*, la missió a les comunitats espanyoles en altres països, la missió a altres ritus catòlics per tot Europa, i tot això sense oblidar la missió en aquesta nostra terra, foren expressió d'una Església viva, autènticament catòlica, oberta a la universalitat, des de la identitat pròpia, forjada al llarg dels segles en la fidelitat a la fe apostòlica rebuda i en comunió amb el successor de sant Pere en la seu de Roma. La persona i la vida del nostre germà, Mn. Maura, ens criden a no defallir en la fidelitat a la realitat del que som, l'Església del Senyor, cridada a viure avui en la missió encomanada, tant entre nosaltres, en aquest país de fortes arrels cristianes, però que està perdent el seu cor catòlic, com oberts a la missió universal, ben atents a les crides que el Senyor fa a la seva Església. La missió no ens empobreix mai; el que sí que ens empobreix és no escoltar la crida a la missió en cada moment de la nostra història. La missió ens porta a la riquesa dels dons d'altres germans, d'altres cultures, d'altres ritus. Sant Joan Pau II reflexionava sobre aquest tema i ens deia, acollint el magisteri del concili Vaticà II: «El caràcter d'universalitat, que distingeix el poble de Déu, és un do del mateix Senyor. La catolicitat de l'Església és com una simfonia de les diverses litúrgies, en totes les llengües del món, unides en una única litúrgia, o com un cor harmoniós que, sostingut per les veus d'immenses multituds, s'aixeca segons innombrables modulacions, timbres

i acords per a lloança de Déu, des de qualsevol lloc del nostre planeta, en cada moment de la història» (*Slavorum apostoli*, 17). Els autèntics homes d'Església, entre ells sant Ciril i sant Metodi, i també el nostre germà Mn. Maura, han fet realitat, de manera clara i expressa, en la seva vida aquesta realitat catòlica, universal, de l'Església.

El papa Francesc ens diu en el missatge per a la pròxima Quaresma: «La missió és allò que l'amor no pot callar.» I en les lectures que hem proclamat veiem com aquest amor en el si de l'Església no pot restar retingut per res. Pau i Bernabé, amb dolor en el cor, diuen als germans jueus: *Ara ens adrecem als qui no són jueus*. I en l'evangeli Jesús ens deia: *Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los*. És el misteri fontal de tot, l'amor misericordiós de Déu que, perquè no pot callar la seva paraula d'amor, envia el seu Fill, la seva Paraula feta carn nostra, i l'Esperit Sant, el seu Amor fet foc. El mateix amor misericordiós que no pot callar i envia l'Església a fer present l'amor misericordiós de Déu, en tots els temps i en tots els llocs. Que en aquesta eucaristia que oferim en sufragi per l'etern descans del nostre germà Mn. Agustí Maura, acollim la torxa que ell va portar en la seva vida i siguem els missioners que el Senyor vol i la humanitat d'avui necessita.

El mateix amor misericordiós de Déu, que és la font de la missió en l'Església, és el que, en aquests moments de dolor per la mort del nostre germà, demanem a favor d'ell. La nostra presència avui és de pregària per invocar la misericòrdia de Déu a favor del nostre germà, Mn. Maura. Ell, en la seva vida, va ser dispensador d'aquesta misericòrdia en la missió i també en el ministeri entre els malalts a l'hospital de Sant Pau de Barcelona. Demanem, doncs, al Senyor que usi de la seva misericòrdia per a purificar més i més el nostre germà. No podem oblidar mai que tots som de fang i necessitem sempre de la misericòrdia de Déu que ens purifica del pecat. Avui nosaltres fem aquesta caritat, que és també un deure del bisbe diocesà, dels germans del presbiteri i dels fidels, a favor del qui sempre, tot i servir en altres missions, era membre del nostre presbiteri diocesà. Ell sempre se sentia de tot cor del nostre bisbat de Vic. I nosaltres, amb la nostra presència i pregària, també expressem aquesta realitat amb l'agraïment al cor pels dons que Mn. Agustí Maura va rebre en la seva vida i pels dons que per la seva persona i el seu ministeri ha fet a tants i tants germans en els ministeris encomanats.

Germans, que els nostres cors, posant l'esperança en Crist, que ha vençut la mort, s'omplin de la joia de la vida que mai no mor. Que en el nostre cor hi hagi la certesa que el nostre germà ha estat cridat a participar de l'herència dels qui han cregut en Crist i l'han estimat. Que no hi hagi mai en el nostre cor desesperança davant el misteri de la mort. Crist fou sepultat i al tercer dia va ressuscitar; per això també tenim l'esperança que el nostre pobre cos fet de terra ressuscitarà per a participar de la glòria de Crist.

A santa Maria, Mare de Déu, Mare de Misericòrdia, encomanem el nostre germà. Que ella, a qui tantes vegades ell invocà demanant la seva intercessió maternal, li hagi estat mare portant-lo davant de Crist, el Senyor del món i de la història, el Salvador de tots els homes. A ell sigui donat, en la unitat del Pare i de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.